

Otroci so drvili za psom, ki je trdno držal polha za vrat, dedek pa so pobrali ona dva, ki so ju pobili sami, in so ju nesli zakopat. Ravnotam, kjer so našli pipico, so izkopali grob za požrešneža. Pes je ukončal svoj plen, ki so mu ga komaj vzeli.

Toda s tem še ni bilo končano Francelj je takoj nato lezel spet na oder in pogledal v gnezdo. In glejte! V njem so bile tri živalce, podobne mišim. Bili so seveda polhi. A teči še niso znali. Franceljnu so se smilili in rad bi jih bil nesel v hišo, toda kaj, ko so stari že mrtvi. Vzel je gnezdo z mladiči in vse skupaj nesel dedu. Ta so že vedeli kaj z njimi. Vse so vrgli v ono jamo in potlačili prst, da bi je nihče ne odkopal.

Vsi so bili veseli, da so odpravili toliko rogoviležev. Le Matevžek se je spet spomnil svoje bolečine, videč, da mu je roka otekla vsled osinega pika. Začel je zdihovati: „Tonček, lej kakó me je ugriznil. Oh jej“, in nakremžil je usta, hoteč jokati. „Počakaj no, če se kaj zobje poznajo“, se norčuje bratec, videč, da si Matevžek malo domišlja. „Pa je strupen“, mu odgovori Matevžek, kot je slišal včasih dedka. „Saj nima tako debelih zob kot naša rdečka!“

S tem je bilo konec preresnega pogovora — in Matevžek ni nič več čutil bolečine.

„Hencejte, pa smo jih“, so zaklicali zmagoslavno dedek, prišedši v vežo.

Zvečer so šli zopet spat na hlev v seno. Toda o polhih ni bilo več sluha. Le eden se je včasih še prav žalostno oglašal na stari hruški s svojim neprijetnim: cvi, cvi — — —

A tudi ta je odšel drugam. Anžonovi imajo sedaj mir pred polhi. Dedek se pa še včasih pobahajo:

„Pa smo jih le!“

Stepin.

V tujini.

Ko solnce za goro se skrije,
Mrak leže na trudno zemljo,
A v krilu mojé domačije
Zvonovi večerni pojó.

Pobožno mi molijo v vasi
Presrečni domači ljudje,
Le meni na tujem ti glasi
Srca bolečine množé . . .

Osojski.

